

Súd: Okresný súd Kežmarok
Spisová značka: 5Csp/57/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8417203327
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 08. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Erika Borovská
ECLI: ECLI:SK:OSKK:2020:8417203327.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Kežmarok sudkyňou JUDr. Erikou Borovskou v spore žalobcu: B. A., G.. XX.XX.XXXX, K. Z. L., Ž. XXX/XX, zastúpený Advokátskou kanceláriou Mgr. Peter Baran, Námestie SNP 538/16, Stropkov, proti žalovanému: Home Credit Slovakia, a.s., Teplická 7434/147, Piešťany, IČO : 36 234 176, zastúpený Advokátskou kanceláriou JUDr. Gabriela Goliášová, 1. mája 173/11, 911 01 Trenčín, o zaplatenie 3.408,24 eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

I. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi 3408,24 eur spolu s 5 % úrokmi z omeškania od 8.2.2017 do zaplatenia do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

II. Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania v plnom rozsahu k rukám zástupcu žalobcu AK Mgr. Peter Baran, sídlo SNP 538/16, Stropkov do 3 dní od právoplatnosti uznesenia súdneho úradníka o jej výške.

o d ô v o d n e n i e :

1. Žalobou podanou na súd dňa 06.04.2017 sa žalobca domáhal na žalovanej titulom plnenia z bezdôvodného obohatenia zaplatenia 3.408,24 eur spolu s úrokmi z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 3.408,24 eur od 08.02.2017 do zaplatenia a náhrady trov konania.

2. Žalobu zástupca žalobcu odôvodnil tak, že dňa 02.03.2013 žalovaná uzavrela so žalobcom úverovú zmluvu podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka a zákona č.129/2010 Z.z.o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov („Zákon o spotrebiteľských úveroch“) označenú ako „Úverová zmluva č. SUA13/001097“. Predmetom zmluvy je poskytnutie úveru žalobcovi na kúpu motorového vozidla zn. Seat Cordoba II. 1.4 16v Stella za kúpnu cenu 4.062 eur. Na základe tejto zmluvy bol žalobcovi poskytnutý úver s nasledujúcou špecifikáciou: celková výška úveru: 4.458,98 eur, predajná cena predmetu financovania: 4.062 eur, náklady spojené s poskytnutím úveru: 803,18 eur, výška úrokovej sadzby: 38,688898%, RPMN: 46,25%, priemerná hodnota RPMN:19,75%, výška mesačnej splátky: 183,39 eur, počet splátok: 48 a celková čiastka k zaplateniu: 8.802,72 eur. Žalobca riadne splnil svoje záväzky zo zmluvy. Úver splatil predčasne, a to sumou 4.679,97 eur, v dôsledku čoho zmluva bola predčasne ukončená ku dňu 25.04.2014. Celkom zaplatil 7.064,04 eur.

3. Zmluva o úvere nie je v súlade s právnou úpravou ochrany spotrebiteľa a ďalšími predpismi slovenského právneho poriadku. Absentujú v nej alebo nie sú v súlade niektoré obsahové náležitosti vyžadované ust. § 9 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch, v dôsledku čoho podľa § 11 ods. 1 písm. b) Zákona o spotrebiteľských úverovej úver poskytnutý žalobcovi na základe predmetnej zmluvy o úvere je potrebné považovať za úver bez úrokov a bez poplatkov. Žalovaná je tak povinná zaplatiť žalobcovi titulom plnenia z bezdôvodného obohatenia podľa § 451 a nasl. Občianskeho zákonníka sumu 3.408,24 eur, ktorá predstavuje rozdiel medzi skutočne žalobcovi poskytnutými peňažnými prostriedkami

3.655,80 eur, a sumou, ktorú žalobca žalovanej zaplatil 7.064,04 eur, nakoľko žalobca plnil žalovanej bez právneho dôvodu (napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Co 84/2011).

4. Zmluva o úvere obsahuje nesprávny údaj o ročnej percentuálnej miere nákladov (RPMN) 46,25 %, uvedený v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa. Pri jej výpočte nie sú zohľadnené všetky náklady spojené s úverom v zmysle § 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch. Nie je zohľadnený jednak administratívny poplatok (mimoriadna splátka) za poskytnutie úveru zaplatený žalobcom v hotovosti vo výške 406,20 eur. Taktiež skutočná výška úveru, ktorú žalovaná žalobcovi poskytla, nie je v zmluve uvedených 4.458,98 eur, ale iba 3.655,80 eur. Kúpna cena vozidla bola 4.062 eur. Žalobca pri kúpe vozidla zaplatil predajcovi v hotovosti 406,20 eur. Žalovaná predajcovi tak zaplatila iba 3.655,80 eur, čo je skutočná výška úveru. Výška úveru uvedená v zmluve o úvere 4.458,98 eur je navýšená o sumu 803,18 eur, ktorá predstavuje náklady spojené s poskytnutím úveru, ktoré nie sú zohľadnené vo výpočte RPMN. Na podporu tejto argumentácie poukázal na rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn.10CoE/313/2010 zo dňa 09.08.2011 a rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 2Sžo 29/2013 zo dňa 29.05.2013. Správna výška RPMN pri danom úvere je 82,33%.

5. V zmluve o úvere ďalej nie je uvedený spôsob započítania splátky na istinu úveru, úroky a poplatky tak, ako to vyžaduje Zákon o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľ musí byť zrozumiteľne informovaný o termínoch mesačnej splátky a spôsobe jej započítania. Je vylúčené, aby zmluva o úvere sa v týchto podstatných náležitostiach odvolávala na všeobecné obchodné podmienky alebo splátkový kalendár. Súdy neuviedenie spôsobu započítania splátok považujú podľa § 53 ods. 5 Občianskeho zákonníka za neprijateľnú zmluvnú podmienku. Poukázal na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 5Co 214/2016 zo dňa 28.06.2016, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne sp.zn. 6Co 523/2014 zo dňa 25.06.2014, rozsudok Krajského súdu v Trnave sp.zn. 23Co 65/2015 zo dňa 25.01.2016 a ďalšie.

6. V zmluve o úvere ďalej absentuje adresa predávajúceho, na ktorej môže žalobca ako spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť (napr. rozhodnutie Okresného súdu Dunajská Streda sp.zn. 8C 150/2014).

7. Výška ročnej úrokovej sadzby dojednaná v zmluve o úvere 38,688898 % je neprimerane vysoká. Záväzok žalobcu zaplatiť istinu úveru vo výške uvedenej v zmluve 4.458,98 eur by sa pri takýchto úrokoch pri riadnom splácaní úveru 48 mesiacov zvýšil na sumu 8.802,72 eur, teda o 4.343,74 eur. Dojednanie o tak vysokých úrokoch je z dôvodu jeho rozporu s dobrými mravmi absolútne neplatné, v dôsledku čoho nastupuje fikcia absencie ďalšej z obligatórnych náležitostí zmluvy o úvere vyžadovanej Zákonom o spotrebiteľských úveroch, a to ročnej úrokovej sadzby. V otázke primeranosti výšky dojednaných úrokov poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1M Cdo 1/2009 a rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 16Co 90/2012.

8. Pred uzavretím zmluvy o úvere žalovaná tiež neposkytla žalobcovi formulár obsahujúci štandardné európske informácie o spotrebiteľskom úvere. Svojej zákonnej informačnej povinnosti sa pokúsila zbaviť tým, že do zmluvy o úvere inkorporovala doložku o údajnom oboznámení sa žalobcu s týmto formulárom. Žalovaná tak nepostupovala v súlade s § 4 ods. 1 Zákona o spotrebiteľských úveroch. V dôsledku nesplnenia svojej informačnej povinnosti žalobca urobil obchodnú transakciu, ktorú by pri dostatku informácií neurobil. V zmluve žalovaná nesprávne uviedla výšku RPMN. Po splatení istiny prijímala od žalobcu plnenia aj napriek tomu, že existujú už právoplatné rozhodnutia súdov konštatujúce porušenie práva na ochranu spotrebiteľa v obdobných prípadoch. To všetko svedčí o úmyselnom konaní žalovanej bezdôvodne sa obohatiť. Podľa záverov vyslovených v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Co 84/2011 dlhodobé ignorovanie zákonnej povinnosti uvádzať RPMN sa nedá hodnotiť inak, ako úmyselné konanie veriteľa zamerané na získanie bezdôvodného obohatenia.

9. Ako dôkazy na preukázanie tvrdených skutočností zástupca žalobcu v žalobe označil a spolu so žalobou predložil súdu listiny „ÚVEROVÁ ZMLUVA Č: SUA 13/001097“, detaily transakcií na účte vedenom VÚB a.s., príkaz na úhradu zo dňa 25.04.2014, potvrdenie o predčasnom splatení a ukončení zmluvy o úvere zo dňa 29.04.2014, kalkuláciu finančného vyrovnania k 30.04.2014, a predsporovú výzvu zo dňa 25.01.2017.

10. V rámci prípravy pojednávania súd uznesením zo dňa 16.01.2019 č.k. 5Csp 57/2017-33 vyzval žalovanú podľa § 167 ods. 2 Civilného sporového poriadku na vyjadrenie k žalobe a pripojeným listinám

v lehote 15 dní doručenia uznesenia. Podaním zo dňa 31.01.2019 zástupca žalovanej navrhol žalobu ako nedôvodnú a nepodloženú v celom rozsahu zamietnuť. Uviedol, že záver tvrdený žalobcom, že úver v danej veci je potrebné považovať za úver bez úrokov a bez poplatkov, žalobca nepreukázal žiadnym rozhodnutím. Posúdenie úveru ako úveru bez úrokov a bez poplatkov len samotným žalobcom nie je spôsobilé nahradiť rozhodnutie súdu a nemôže mať za následok vznik bezdôvodného obohatenia. Žalobca nemá nárok na žiadne plnenie z bezdôvodného obohatenia. Plnil na základe zmluvy o úvere, ktorá je právnym dôvodom plnenia. Neplnil z neplatného právneho dôvodu, nakoľko zmluva o úvere nebola súdom vyhlásená za neplatnú. Neplnil ani na základe právneho dôvodu, ktorý odpadol, nakoľko súd úver nevyhlásil za úver bez úrokov a bez poplatkov.

11. Úroky dohodnuté v zmluve o úvere sú cenou za poskytnutie peňazí. Je všeobecne známe, že nebankové subjekty poskytujú úvery s vyšším rizikom splácania ako banky. Výška rizika sa prejavuje aj vo výške ceny za poskytnutie peňazí. Z dostupných štatistík vyplýva, že úroky či odplaty za úvery pri bankách sú vždy nižšie ako pri nebankových spoločnostiach, a to z dôvodu prísnejších kritérií bánk. Úvery z nebankových spoločností využívajú klienti, ktorým by banka z dôvodu zvýšeného rizika nesplácania úver neposkytla. Preto žalovanú nemožno za dojednané úroky sankcionovať. Žalovaná nesúhlasí ani so sankcionovaním za absenciu náležitostí zmluvy o úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k) Zákona o spotrebiteľských úveroch, a to za absenciu údajov o vnútornej skladbe anuitnej mesačnej splátky. Poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo 146/2017 a legislatívnu zmenu tohto ustanovenia Zákona o spotrebiteľských úveroch účinnú od 01.05.2018. Vo vzťahu k uvedeniu adresy predajcu, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť, poukázal na rozsudok Okresného súdu Bratislava III sp.zn. 14C 91/2016 zo dňa 27.10.2017.

12. V rámci procesnej obrany zástupca žalovanej podporne vzniesol námietku premlčania celého žalobou uplatneného nároku. Námietku špecifikoval tvrdeniami, že za začiatok plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby možno považovať deň, kedy sa prvý krát vykonali úhrady bez domnelého právneho dôvodu. Celú požičanú sumu žalobca žalovanej uhradil zaplatením predčasnej splátky dňa 28.04.2014. Preto nárok uplatnený po 28.04.2016, teda po uplynutí dvojročnej subjektívnej doby je v celom rozsahu premlčaný. Nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že zo skutočností týkajúcich sa spôsobu uzavretia zmluvy o úvere a jej obsahu tak, ako ich popísal, možno vyvodíť úmysel žalovanej bezdôvodne sa obohatiť. V tejto otázke poukázal na závery vyslovené v rozsudkoch Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn.17Co 847/2014 zo dňa 16.09.2015 a sp.zn. 17Co 376/2015 zo dňa 22.06.2016.

13. Uznesením zo dňa 14.02.2019 č.k. 5Csp 57/2017-53 súd podľa § 167 ods. 3 Civilného sporového poriadku vyzval žalobcu na vyjadrenie k vyjadreniu žalovanej k žalobe v lehote 15 dní od doručenia uznesenia. Podaním doručeným súdu dňa 13.03.2019 zástupca žalobcu oznámil, že na podanej žalobe a doterajšej argumentácii v celom rozsahu trvá. Vyjadril nesúhlas s námietkou premlčania vzneseniu žalovanou. Uviedol, že žalobca sa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedel až v roku 2017, a to v deň, kedy došlo k prevzatiu právneho zastúpenia v spore. Až vtedy bol žalobca informovaný, že zmluva o úvere nie je v súlade s právnou úpravou a úver je potrebné považovať za úver bez úrokov a bez poplatkov. Na podporu svojho tvrdenia poukázal na rozsudky Krajského súdu v Prešove sp.zn. 2Co 89/2018 zo dňa 12.12.2018 a sp.zn. 25Co 8/2018 zo dňa 17.05.2018 zo dňa 17.05.2018.

14. Uznesením zo dňa 14.03.2019 č.k. 5Csp 57/2017-62 súd podľa § 167 ods. 4 Civilného sporového poriadku vyzval žalovanú na vyjadrenie k vyjadreniu žalobcu k vyjadreniu k žalobe v lehote 15 dní od doručenia uznesenia. Uznesenie bolo zástupcovi žalovanej riadne doručené dňa 03.05.2019. Na výzvu nereagoval.

15. Podaním doručeným súdu dňa 23.01.2020 zástupca žalovanej v otázke plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby dal do pozornosti rozsudok Krajského súdu v Žiline sp.zn. 8Co 2016/2016, podľa záverov ktorého vedomosť spotrebiteľa o tom, že úver je bez úrokov a bez poplatkov, je potrebné spájať s vedomosťou o existencii zákona č. 258/2001 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľa nemôže ospravedlňovať to, že o tomto zákone nevedel. Viazť začiatok plynutia dvojročnej subjektívnej premlčacej doby na kontakt spotrebiteľa so združením na jeho ochranu, od ktorého sa dozvedel, že úver je bez úrokov a poplatkov, je neprimeranou ochranou spotrebiteľa. Vo vzťahu k objektívnej desaťročnej premlčacej dobe a poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 1Cdo 238/217 zo dňa 18.10.2018.

16. V podaní doručenom súdu dňa 26.01.2020 zástupca žalobcu doplnil svoje tvrdenia k námietke premlčania tak, že žalobca finančné prostriedky, ktoré žiada vydať, zaplatil dňa 28.04.2014. Žaloba bola na súd podaná dňa 06.04.2017. Z uvedeného je zrejmé, že ku dňu podania žaloby neuplynula objektívna trojročná premlčacia doba. Vo vzťahu k objektívnej desaťročnej premlčacej dobe poukázal na aktuálne rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 5Co 153/2018 zo dňa 16.04.2016 a sp.zn. 19Co 149/2018 zo dňa 30.05.2019.

17. Zástupca žalovanej na výzvu súdu na doplnenie skutkových tvrdení na ozrejenie celkových nákladov úveru uvedených v zmluve o úvere s poukazom na bod 2.1 zmluvy o úvere uviedol, že žalobcovi boli poskytnuté dva úvery. Jeden úver na nákup predmetu financovania (motorového vozidla) vo výške 3.655,80 eur. Druhý úver na úhradu nákladov žalovanej spojených s poskytnutím úveru vo výške 803,18 eur. Suma 803,18 eur predstavuje náklady, ktorý žalovaná vynakladá na udržanie distribučnej siete (provízia poskytnutá predajcovi). Žalobca tým získal možnosť financovania motorového vozidla bez ďalších cestovných alebo rezervačných poplatkov, ktoré by musel inak vynaložiť. V prípade, že by žalovaná neplatila tieto náklady, nemohla by mať rozvinutú sprostredkovateľskú sieť. Takýmto financovaním nákladov žalovanej dochádza k navýšeniu istiny, ktorá je ako celok úročená a ktorú dlžník spláca v mesačných splátkach. Nie je dôvod tieto náklady uvádzať pri výpočte RPMN druhý krát. Žalobcovi boli tak úvery poskytnuté v celkovej výške spolu 4.458,98 eur a celkové náklady s nimi spojené predstavujú sumu 4.343,74 eur (8.802,72 eur - 4.458,98 eur).

18. Súd vec prejednal a rozhodol na pojednávaniach konaných dňa 28.01.2020 a 07.08.2020 v neprítomnosti zástupcu žalovanej, ktorý bol na pojednávania riadne a včas predvolaný, ktorý svoju neúčnosť ospravedlnil a navrhol, aby súd vec prejednal a rozhodol v jeho neprítomnosti. Zástupca žalobcu na pojednávaniach trval na svojom tvrdení, že v zmluve o úvere nie je správne uvedená výška úveru a celkových nákladov spojených s jeho poskytnutím. Uviedol, že je nepochybné, že suma 803,18 eur predstavuje náklad, ktorý žalobca musel zaplatiť, ak chcel dostať úver na financovanie motorového vozidla. Preto táto suma nemala byť zahrnutá do výšky úveru a nemohlo sa jednať o dva úvery. Žalobca sumu 803,18 eur musel zaplatiť, ak chcel úver na kúpu motorového vozidla dostať. Ak by sa malo jednať o dva úvery, potom by poskytnutie jedného úveru bolo podmienené poskytnutím druhého úveru. Zmluva o úvere by tak mala obsahovať osobitne všetky náležitosti (parametre) oboch úverov vyžadované Zákonom o spotrebiteľských úveroch. Zahnutím nákladov úveru do istiny úveru žalovaná umelo znížila RPMN, ktorá je podstatne vyššia, a úver sa tak javí lacnejším. Tu dochádza ku klamaniu spotrebiteľa. S poukazom na výpoveď žalobcu na pojednávaní konanom dňa 28.01.2020 a zmluvu o spolupráci so spoločnosťou nebudúdlžník uzavretú v roku 2016 argumentoval, že žaloba bola podaná v subjektívnej dvojročnej premlčacej dobe.

19. Súd na pojednávaní konanom dňa 07.08.2020 vyhlásil rozsudok, ktorým žalobe v celom rozsahu vyhovel. K dôvodom svojho rozhodnutia súd udáva:

20. Medzi stranami nebolo sporné a súd vykonaným dokazovaním nepovažoval za dôvodne spochybnenú skutočnosť, že žalobca a žalovaná dňa 02.03.2013 uzavreli písomnú zmluvu označenú ako „ÚVEROVÁ ZMLUVA Č: SUA 13/001097“ tak, ako ju v listinnej podobe žalobca predložil spolu so žalobou (ďalej len „zmluva o úvere“). Podľa čl. 2. bodu 2.2. zmluvy o úvere: „Klient ...žiada týmto Veriteľ a o poskytnutie úveru na nákup Predmetu financovania špecifikovaného v čl. 3 ÚZ a na náhradu nákladov veriteľa spojených s poskytnutím úveru vo výške uvedenej nižšie (ďalej len „Úver“). Podpisom ÚZ Klient berie na vedomie, že výška poskytnutého úveru predstavuje doplatok kúpnej ceny Predmetu financovania a náklady Veriteľa spojené s poskytnutím úveru“. V čl. 4 zmluvy o úvere je uvedený druh úveru: „... účelový - úhrada ceny Predmetu financovania a nákladov spojených s poskytnutím úveru“. Podľa čl. 3 zmluvy o úvere predmetom financovania bol osobný automobil Seat Cordoba II. 1,4 16v Stella dodaný spoločnosťou AUTOCENTRUM AAA AUTO a.s., Panónska cesta 39, Bratislava, prevádzkou AAA Auto Poprad, Priemyselný areál Východ 3406, Poprad (ďalej len „predajca“). Zmluva o úvere obsahuje v čl. 2 označenom ako „Úver“ nasledovné údaje: „Predajná cena predmetu financovania: 4062 eur“, „Zaplatené v hotovosti klientom :406,20 eur“, „Náklady spojené s poskytnutím Úveru: 803,18 eur“, „Celková výška Úveru: 4458,98 eur“. V čl. 4. označenom ako „Podmienky splácania úveru,“ zmluva o úvere obsahuje o.i. údaje: „Ročná úroková sadzba: 38,688898%“, „RPMN: 46,25%“, „Priemerná hodnota RPMN:19,75%“, „Celkové náklady spotrebiteľa: 4343,74 eur“, „Celková čiastka splatná spotrebiteľom: 8802,72 eur“, „Konečná splatnosť úveru: 28.02.2017“, „Mesačná splátka:183,39 eur“, „Dátum prvej splátky: 30.3.2013“ a „Počet splátok: 48“.

21. Medzi stranami nebolo tiež sporné a súd vykonaným dokazovaním nepovažoval za dôvodne spochybnené, že žalobca svoje povinnosti zo zmluvy o úvere splnil, a že na základe zmluvy žalovanej zaplatil celkom 7.064,04 eur. Nebolo sporné, že žalobca na kúpnu cenu za osobný automobil pri podpise zmluvy zaplatil „akontáciu“ vo výške 406,20 eur. Podľa detailu transakcií na účte žalobcu vo VÚB a.s. žalobca prvú splátku v dohodnutej výške 183,39 eur poukázal prevodom z účtu dňa 27.03.2013. Následne pravidelne vždy 27. deň v kalendárnom mesiaci poukazoval 183,39 eur, naposledy dňa 27.03.2014. Celkom tak poukázal 2.384,07 eur (13 x 183,39 eur). Podľa príkazu na úhradu OTP Bankou Slovensko a.s. žalobca dal dňa 25.04.2014 príkaz na jednorazovú úhradu sumy 4.679,97 eur. Táto suma je zhodná s výslednou čiastkou uvedenou žalovanou v písomnej kalkulácii finančného vyrovnaní pre účely predčasného splatenia a ukončenia zmluvy o úvere ku dňu 30.04.2014. Dňa 29.04.2014 žalovaná vydala potvrdenie o ukončení zmluvy o úvere predčasným splatením ku dňu 30.04.2014. Žalobca tak žalovanej celkom zaplatil 7.064,04 eur (2.384,07 eur + 4.679,97 eur).

22. Podľa § 497 Obchodného zákonníka zmluvou o úvere sa zaväzuje veriteľ, že na požiadanie dlžníka poskytne v jeho prospech peňažné prostriedky do určitej sumy, a dlžník sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a zaplatiť úroky.

23. Podľa § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka účinného v čase uzavretia predmetnej zmluvy stranami, tzn. dňa 02.03.2013 (ďalej len „Občiansky zákonník“) spotrebiteľskou zmluvou je každá zmluva bez ohľadu na právnu formu, ktorú uzatvára dodávateľ so spotrebiteľom.

24. Podľa § 52 ods. 3 Občianskeho zákonníka dodávateľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy koná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

25. Podľa § 52 ods. 4 Občianskeho zákonníka spotrebiteľ je osoba, ktorá pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekoná v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

26. Vychádzajúc z cit. ust. § 52 Občianskeho zákonníka spotrebiteľská zmluva nie je osobitným zmluvným typom. Môže ňou byť ktorýkoľvek zmluvný typ upravený Obchodným zákonníkom, Občianskym zákonníkom, iným právnym predpisom alebo aj zákonom neupravená, tzn. nepomenovaná zmluva, ak sú splnené požiadavky kladené na subjekty zmluvy, tzn. ak stranami zmluvy sú dodávateľ a spotrebiteľ. Spotrebiteľskou zmluvou je teda vždy založený právny vzťah, ktorého účastníkom je spotrebiteľ. Zmluva o úvere, ktorú ako zmluvný typ upravuje cit. ust. § 497 a nasl. Obchodného zákonníka, patrí medzi absolútne obchodné vzťahy, tzn. že v zásade by sa mala vždy spravovať vždy len ustanoveniami Obchodného zákonníka (§ 261 Obchodného zákonníka). Avšak v prípade, ak účastníkom takéhoto obchodného úverového vzťahu je spotrebiteľ, obchodný vzťah založený zmluvou o úvere nadobúda aj spotrebiteľský charakter. V takomto prípade vzťah má zmiešaný spotrebiteľsko - obchodný charakter, ktorý sa prejaví v tom, že sa na neho aplikujú aj normy spotrebiteľského práva ako *lex specialis*.

27. Medzi stranami nebolo sporné, že zmluva o úvere v prejednávanej veci upravená ust. § 497 a nasl. Obchodníka zákonníka má charakter zmluvy spotrebiteľskej, a že žalobca má v právnom vzťahu založenom touto zmluvou postavenie spotrebiteľa. Žalobca nie je v zmluve označený obchodným menom a IČOm podnikateľa. Žalovaná v priebehu konania nepoprela tvrdenia zástupcu žalobcu, že žalobca vystupuje v spore ako spotrebiteľ, nakoľko pri uzatváraní a plnení zo zmluvy o úvere nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti. Obe sporové strany bez akejkoľvek námietky zhodne argumentovali v spore právnou úpravou spotrebiteľského práva. Z výpisu z obchodného registra je nepochybné, že spoločnosť Consumer Finance Holding a.s. pri poskytovaní úveru konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti. Súd tiež nezistil žiadne skutočnosti, ktoré by záver o spotrebiteľskom charaktere zmluvy o úvere v danej veci vážnejšie spochybnili.

28. Jedným z druhov spotrebiteľských zmlúv o úvere sú zmluvy o spotrebiteľských úveroch. Spotrebiteľské úvery v čase uzavretia spotrebiteľskej zmluvy o úvere v prejednanom spore upravoval špeciálny zákon č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy (ďalej len „Zákon o spotrebiteľských úveroch“), ktorý vo vzťahu k Obchodnému zákonníku a k Občianskemu zákonníku má postavenie *lex specialis*. V danej veci sa súd stotožnil s oboma stranami, že úver poskytnutý žalobkyni na základe zmluvy o úvere je spotrebiteľským úverom a zmluva o úvere je zmluvou o spotrebiteľskom úvere tak, ako ich definuje Zákon o spotrebiteľských úveroch.

29. Podľa § 1 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch spotrebiteľským úverom na účely tohto zákona je dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme pôžičky, úveru, odloženej platby alebo obdobnej finančnej pomoci poskytnutej veriteľom spotrebiteľovi.

30. Podľa § 2 písm. d) Zákona o spotrebiteľských úveroch zmluvou o spotrebiteľskom úvere je zmluva, ktorou sa veriteľ zaväzuje poskytnúť spotrebiteľovi spotrebiteľský úver a spotrebiteľ sa zaväzuje poskytnuté peňažné prostriedky vrátiť a uhradiť celkové náklady spojené so spotrebiteľským úverom.

31. Podľa § 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok.

32. Podľa § 2 písm. i) Zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie ročnou percentuálnou mierou nákladov celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom, vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19.

33. Podľa § 19 ods. 2 Zákona o spotrebiteľských úveroch na účely výpočtu ročnej percentuálnej miery nákladov sa použijú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom s výnimkou poplatkov, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť za nedodržanie akýchkoľvek záväzkov ustanovených v zmluve o spotrebiteľskom úvere, a iných poplatkov okrem kúpnej ceny, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť za kúpu tovaru alebo uskutočnenie služieb bez ohľadu na to, či sa operácia vykoná v hotovosti alebo na úver. Náklady na vedenie účtu, na ktorom sa zaznamenávajú platobné transakcie a čerpania, náklady na používanie platobných prostriedkov na platobné transakcie a čerpania a ostatné náklady na platobné transakcie sa zahrnú do celkových nákladov spotrebiteľa spojených s úverom, ak otvorenie účtu nie je dobrovoľné a náklady na účet neboli zrozumiteľne a samostatne uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere alebo v akejkoľvek inej zmluve uzavretej so spotrebiteľom.

34. Podľa § 9 ods. 1 veta prvá Zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere musí mať písomnú formu.

35. Podľa § 9 ods. 2 písm. c), g) a j) Zákona o spotrebiteľských úveroch zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí podľa Občianskeho zákonníka musí obsahovať aj tieto náležitosti:

c) adresu predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť,

g) celkovú výšku a konkrétnu menu spotrebiteľského úveru a podmienky upravujúce jeho čerpanie,

i) úrokovú sadzbu spotrebiteľského úveru, podmienky, ktoré upravujú jej uplatňovanie, index alebo referenčnú úrokovú sadzbu, na ktorý je výška úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru naviazaná, ako aj časové obdobia, v ktorých dochádza k zmene výšky úrokovej sadzby spotrebiteľského úveru, podmienky a spôsob vykonania tejto zmeny; ak sa za rôznych podmienok uplatňujú rôzne úrokové sadzby spotrebiteľského úveru, uvádzajú sa tieto informácie o všetkých uplatniteľných úrokových sadzbách spotrebiteľského úveru,

j) ročnú percentuálnu mieru nákladov a celkovú čiastku, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere; uvedú sa všetky predpoklady použité na výpočet tejto ročnej percentuálnej miery nákladov,

36. Podľa § 11 ods. 1 písm. b) a d) Zákona o spotrebiteľských úveroch poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov, ak

b) zmluva o spotrebiteľskom úvere neobsahuje náležitosti podľa § 9 ods. 2 písm. a) až k), r) a y),

d) v zmluve o spotrebiteľskom úvere je uvedená nesprávne ročná percentuálna miera nákladov v neprospech spotrebiteľa.

37. Východiskom právnej ochrany spotrebiteľa vo všeobecnosti je postulát, podľa ktorého spotrebiteľ sa ocitá vo fakticky nerovnom postavení s profesionálnym dodávateľom, a to vzhľadom na okolnosti, za ktorých dochádza ku vzájomnej kontraktácii, vzhľadom na vyššiu profesionálnu skúsenosť dodávateľa, jeho lepšiu znalosť práva, ľahšiu dostupnosť právnych služieb, a jeho možnosti stanovovať zmluvné podmienky jednostranne cestou formulárových zmlúv. Pre takéto vzťahy je charakteristické, že podnet k zmluvnému rokovaniu pochádza spravidla od dodávateľa, pričom spotrebiteľ nie je na zmluvné rokovanie pripravený. Pri kontraktácii je využitý moment prekvapenia a neskúsenosť spotrebiteľa. Zákonodarca sa preto pokúsil vyrovnať túto faktickú nerovnosť cestou práva, a to formou obmedzenia autonómie vôle. Podľa čl. 2 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd (zákon č. 23/1991 Sb.) každý môže konať, čo nie je zákonom zakázané, a nikoho nemožno nútiť, aby konal niečo, čo zákon neukladá. Autonómia vôle však nie je absolútna. Je možné ju zákonom obmedziť za účelom presadenia iného práva či verejného záujmu.

V spotrebiteľských vzťahov autonómia vôle je korigovaná zásadou spravodlivosti a zásadou poctivosti (princíp dôvery), vychádzajúc z ktorých je plne dôvodné očakávať (aj vyžadovať), aby sa dodávateľ vo vzťahu k spotrebiteľovi, ktorý ako slabšia a menej informovaná strana je v dôvere v jeho konanie, choval poctivo. Ak takýmto spôsobom dodávateľ nepostupuje, spreneverí sa dôvere spotrebiteľa ako druhého účastníka zmluvného vzťahu, a takému nepoctivému chovaniu nemožno poskytnúť právnu ochranu.

38. Z uvedenej koncepcie spotrebiteľského práva vychádza aj Zákon o spotrebiteľských úveroch, ktorý v ust. § 2 definuje výklad niektorých základných pojmov používaných v zákone. Iba výklad a naplnenie týchto pojmov v zmysle definovanom v tomto ustanovení môže mať právne dôsledky predpokladané Zákonom o spotrebiteľských úveroch. Ide najmä o definovanie pojmov, ako je „spotrebiteľský úver“, „celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom“ a „ročná percentuálna miera nákladov“ (ďalej len „RPMN,“). Aby spotrebiteľ bol zrozumiteľne a jasne informovaný o podmienkach konkrétneho spotrebiteľského úveru a vedel lepšie ako pri nespotebiteľskej zmluve o úvere posúdiť všetky právne dôsledky vyplývajúce pre neho z tejto zmluvy, Zákon o spotrebiteľských úveroch v ust. § 9 definuje, ktoré obsahové náležitosti zmluva o spotrebiteľskom úvere, ktorá musí mať písomnú formu, musí obsahovať. Niektoré obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere v záujme ochrany spotrebiteľa tento zákon dokonca preferuje až do takej miery, že ich absenciu v zmluve o spotrebiteľskom úvere sankcionuje tým, že poskytnutý spotrebiteľský úver sa považuje za úver bez úrokov a bez poplatkov. Ide o sankciu pre veriteľa, ktorý nerešpektuje zákon, nekoná poctivo a nesplní si riadne vyššiu informačnú povinnosť vo vzťahu k spotrebiteľovi.

39. Základnými údajmi, ktoré zmluva o spotrebiteľskom úvere pod sankciou bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru musí obsahovať, a ktoré musia byť v zmluve uvedené správne a zrozumiteľne, je celková výška spotrebiteľského úveru (§ 9 ods.2 písm. g) zákona), RPMN a celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, vypočítané na základe údajov platných v čase uzatvorenia zmluvy o spotrebiteľskom úvere, s uvedením všetkých predpokladov použitých na výpočet RPMN (§ 9 ods. 2 písm. j) zákona), a tiež adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť (§ 9 ods. 2 písm. c) zákona). Spotrebiteľ musí predovšetkým bez akýchkoľvek pochybností vedieť, v akej výške mu úver bude poskytnutý, a poznať cenu tejto služby, ktorú vyjadruje RPMN. Pod pojmom RPMN Zákon o spotrebiteľských úveroch rozumie celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru. Ide o celkovú hodnotu všetkých záväzkov spotrebiteľa. RPMN má slúžiť spotrebiteľovi pri rozhodovaní o návrhu zmluvy, aby mohol vyhodnotiť výhodnosť resp. nevýhodnosť úveru v porovnaní s inými porovnateľnými úvermi na trhu. Preto presnú a správnu informáciu o RPMN musí mať spotrebiteľ už v čase uzatvárania zmluvy. Všetky tieto údaje podľa preferencie zákonodarcu sú natoľko dôležitými údajmi pre spotrebiteľa, že ich neuvedenie alebo nesprávne uvedenie v písomnej forme v zmluve o spotrebiteľskom úvere Zákon o spotrebiteľských úveroch sankcionuje bezúročnosťou a bezpoplatkovosťou úveru (§ 11 písm. b) a d) zákona).

40. Preskúmaním zmluvy o spotrebiteľskom úvere v danej veci súd dospel k záveru, že z údajov v zmluve nie je predovšetkým jasné a zrozumiteľné, aká je výška spotrebiteľského úveru, ktorý sa žalovaná zaviazala poskytnúť žalobcovi. Podľa zmluvy kúpna cena osobného automobilu Seat Cordoba II. 1,4 16v Stella bola 4.062 eur a celková výška úveru 4.458,98 eur. Nebolo pritom sporným, že žalobca v deň podpisu zmluvy o spotrebiteľskom úvere zaplatil predajcovi automobilu „akontáciu“ na kúpnu cenu vo výške 406,20 eur. Podľa výpisu z účtu predloženého žalovanou stranou (čl. 138 spisu) žalovaná dňa 06.03.2013 poukázala na účet predajcu na dofinancovanie kúpnej ceny automobilu sumu 3.655,80 eur. Predajca v liste zo dňa 25.02.2020 (čl. 126 spisu) na výzvu súdu potvrdil, že na základe predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere mu bola žalovanou poukázaná suma 3.655,80 eur. Spolu teda 4.062 eur (406,20 eur + 3.655,80 eur). Žalovaná v konaní nepreukázala, že by okrem sumy 3.655,80 eur bola žalobcovi vo forme úveru tak, ako ho definuje Zákon o spotrebiteľských úveroch, skutočne poskytla aj ďalšie peňažné prostriedky. Žalovaná nepreukázala, že by žalobcovi bola na základe predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere poskytla aj iné plnenia, ktoré by bola uhradila za žalobcu.

41. V zmluve o spotrebiteľskom úvere je celková výška úveru uvedená sumou 4.458,98 eur, náklady spojené s poskytnutím úveru sumou 803,18 eur, a v čl. 4 zmluvy celkové náklady spotrebiteľa sumou 4.343,74 eur. Zmluva tak na rozdiel od Zákonu o spotrebiteľských úveroch, ktorý používa pojem „celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom“ (§ 2 písm. g) zákona), obsahuje údaje osobitne o „nákladoch spojených s poskytnutím úveru“ a o „celkových nákladoch spotrebiteľa“. Na výzvu súdu

zástupca žalovanej podaním zo dňa 24.03.2020 údaje uvedené v zmluve objasnil tak, že žalobcovi boli poskytnuté dva úvery. Jeden úver na nákup predmetu financovania (automobilu) vo výške 3.655,80 eur. Druhý úver na úhradu nákladov žalovanej spojených s poskytnutím úveru vo výške 803,18 eur. Uviedol, že suma 803,18 eur predstavuje náklady, ktoré žalovaná vynakladá na udržanie distribučnej siete (provízia poskytnutá predajcovi). Ich zaplatením žalobca získal možnosť financovania osobného automobilu bez ďalších cestovných alebo rezervačných poplatkov, ktoré by musel inak vynaložiť. V prípade, že by žalovaná neplatila tieto náklady, nemohla by mať rozvinutú sprostredkovateľskú sieť. V prílohe podania predložil súdu výpis z účtu žalovanej (čl. 137 spisu), podľa ktorého dňa 18.03.2014 žalovaná poukázala predajcovi sumu 2.103,18 eur. Uviedol, že táto suma pozostáva zo sumy 803,18 eur predstavujúcej náklady spojené s poskytnutím úveru, a sumy 1.300 eur ako „marketingovej akcie“ podľa bodu 10.1.zmluvy o spotrebiteľskom úvere, predstavujúcej zľavu z ceny automobilu, ktorú predajcovi za žalobcu zaplatila žalovaná.

42. Za danej situácie súd prijal záver, že žalovaná na základe predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere dočasne skutočne poskytla žalobcovi peňažné prostriedky len v sume 3.655,80 eur, predstavujúcej doplatok kúpnej ceny automobilu. V zmluve však napriek tomu ako celkovú výšku úveru žalovaná uviedla sumu 4.458,98 eur, teda sumu peňažných prostriedkov skutočne poskytnutých žalobcovi zvýšenú o v zmluve uvedené „náklady spojené s poskytnutím úveru“ vo výške 803,18 eur (3.655,80 eur + 803,18 eur). Takto uvedená celková výška úveru v zmluve je uvedená v rozpore so Zákonom o spotrebiteľských úveroch. Zákon o spotrebiteľských úveroch v cit. § 2 písm. d) jasne rozlišuje medzi spotrebiteľským úverom a celkovými nákladmi spojenými s poskytnutím spotrebiteľského úveru. Vychádzajúc z definície týchto pojmov v tomto zákone niet pochyb, že výška spotrebiteľského úveru, ktorý Zákon o spotrebiteľských úveroch definuje ako „dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov,,“ v danom prípade bola 3.655,80 eur. Sumu 803,18 eur je províziou (peňažnou odmenou za sprostredkovanie), ktorú žalovaná niekoľko dní po poskytnutí úveru zaplatila predajcovi. Podľa § 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch na účely tohto zákona sa rozumie celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov; do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poisťné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo aby ho získal za ponúkaných podmienok. Nákladom spojeným s úverom je v danom prípade preto aj provízia vo výške 803,18 eur, ktorú žalovaná zaplatila predajcovi za sprostredkovanie zmluvy o úvere. Za tejto situácie preto údaje o výške poskytnutého spotrebiteľského úveru a o celkovej výške nákladov spojených s poskytnutím úveru uvedené v zmluve o spotrebiteľskom úvere sú klamlivé a nesprávne, uvedené v rozpore so Zákonom o spotrebiteľských úveroch. Takto koncipovanú zmluvu o spotrebiteľskom úvere s neprehľadnými základnými údajmi, akými sú výška samotného spotrebiteľského úveru a celkové náklady spojené s jeho poskytnutím, je potrebné považovať za nekalú obchodnú praktiku veriteľa a spotrebiteľský úver poskytnutý na jej základe pre absenciu údajov podľa § 9 ods. 2 písm. g) a j) Zákona o spotrebiteľských úveroch za úver bez úrokov a bez poplatkov.

43. Z obsahu zmluvy o spotrebiteľskom úvere je zrejmé, že žalovanú pri uzatváraní zmluvy zastupoval predajca, ktorý je na zmluve za žalovanú aj podpísaný. Súd v konaní nemal preukázaný presný obsah právneho vzťahu medzi žalovanou a týmto predajcom. Či už však predajca pri uzatváraní zmluvy o spotrebiteľskom úvere konal za žalovanú na základe zmluvy o sprostredkovaní, o obchodnom zastúpení, mandátnej alebo príkaznej zmluvy, vždy ide o konanie za odplatu (províziu), ktorú je povinný zaplatiť ten, v prospech koho sa koná. Súd nevidí žiadny rozumný dôvod na to, aby povinnosť zaplatiť túto odplatu za sprostredkovanie uzavretia zmluvy o úvere (províziu) mala byť prenesená na úverového dlžníka. Je to predovšetkým predajca, ktorý má záujem predat' automobil žalobcovi, a ktorý žalobcovi za tým účelom poskytol možnosť jeho financovania prostredníctvom účelového spotrebiteľského úveru. Súd nezistil, že by žalobca špeciálne žiadal predajcu o sprostredkovanie úveru, a ani to, že by predajca vykonával nejakú činnosť osobitne pre žalobcu (vyhľadával pre neho vozidlo určitého typu s určitým spôsobom financovania), za čo by mohol žiadať od žalobcu províziu. Žalobca len využil ponuku predajcu v rámci jeho obchodnej stratégie predat' automobil. Súdu z jeho činnosti je známa skutočnosť, že spoločnosť AUTOCENTRUM AAA AUTO a.s. má obchodnú stratégiu, na základe ktorej ponúka automobily za „akciovú cenu za úver“, pričom skutočná cena automobilu je značne vyššia, ako je uvedená v zmluve o úvere, a je skrytá do nákladov spojených s poskytnutím úveru. Takáto obchodná stratégia, na ktorej sa podieľa aj veriteľ tak, že časť kúpnej ceny skryje do nákladov spojených s poskytnutím úveru, príp. iných plnení, je absolútne neprijateľná a je nekalou obchodnou praktikou. Nakoľko však žalobca v danej

veci takéto skutočnosti netvrdil, a súd ich bez pochybností nemal v danej veci preukázané (aj keď z čl. 10 zmluvy sa javí, že kúpna cena automobilu bola v skutočnosti ešte vyššia, ako je výška úveru uvedená v zmluve), súd vychádzal len zo záveru, že nemožno poskytovať úver na kúpu automobilu tak, že úverom sú uhrádzané aj náklady spojené s poskytnutím úveru, a už vôbec nie provízia zaplatená veriteľom predajcovi za sprostredkovanie uzavretia zmluvy o úvere. Ak žalovaná mala obchodný záujem poskytnúť predajcovi províziu za sprostredkovanie uzavretia zmluvy, mala tak urobiť zo svojich prostriedkov, nie na náklady žalobcu ako dlžníka, navyše spotrebiteľa.

44. Keďže žalovaná údaje o výške úveru v zmluve o spotrebiteľskom úvere neuviedla v súlade so Zákonom o spotrebiteľských úveroch, klamlivo a nesprávne v zmluve stanovila aj RPMN 46,28%. Pri úvere poskytnutom žalobcovi vo výške 3.655,80 eur, celkovej čiastke, ktorú žalobca mal podľa zmluvy zaplatiť 8.802,70 eur, počte splátok 48 a výške mesačnej splátky 183,39 eur, správna výška RPMN je 67,14 %, čo je o 20,86 % viac. Tým, že žalovaná náklady spojené s poskytnutím úveru vo výške 803,18 eur započítala do úveru, klamlivo skreslila a znížila RPMN v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa. Zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere nie je ani zrejmé, aké náklady boli pre výpočet RPMN použité a z čoho celkové náklady spojené s poskytnutím úveru pozostávajú. Podľa cit. § 9 ods. 2 písm. j) Zákona o spotrebiteľských úveroch v zmluve o spotrebiteľskom úvere musia byť okrem RPMN uvedené aj všetky predpoklady použité na výpočet tejto RPMN. Preto ďalší dôvodom, pre ktorý súd úver poskytnutý žalobcovi na základe predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere považoval za úver bez úrokov a bez poplatkov, je nesprávna výška o RPMN a neuvedenie všetkých predpokladov použitých pre jej výpočet (§ 9 ods. 2 písm. j) Zákona o spotrebiteľských úveroch).

45. Na podporu svojich záverov, ktoré pre žalovanú nemôžu byť vzhľadom na doterajšiu súdnu prax už prekvapivé, súd poukazuje na závery prijaté súdmi v obdobných sporoch, a to napr. v rozsudku Krajského súdu Žilina sp.zn. 5Co 590/2015 zo dňa 15.12.2015, rozsudku Krajského súdu Nitra sp.zn. 9Co 27/2019 zo dňa 19.09.2019, rozsudku Krajského súdu Žilina sp.zn. 5Co 203/2019 zo dňa 26.05.2020, a pod. K otázke uvádzania celkovej výšky úveru sa vyjadril aj Súdny dvor EÚ vo veci C - 377 /14 Radlinger. Ďalej tiež súd poukazuje na závery vyslovené Najvyšším súdom SR v rozsudku sp.zn. 2Sžo 29/2013 zo dňa 29.05.2013, na ktorý poukazoval aj zástupca žalobcu v žalobe, a ktorý potvrdzuje správnosť nasledovných záverov odvolacieho súdu: „... Odvolací súd sa nemohol stotožniť ani s argumentáciou žalobcu, že prostriedky poskytnuté na financovanie konkrétnej služby (v zmluve označené ako náklady spojené s poskytnutím pôžičky) sú v zmluve o spotrebiteľskom úvere zahrnuté do výšky úveru celkom teda tvoria istinu predmetného úveru, pričom kontrolovaný subjekt udáva, že tieto prostriedky poukazuje výhradne sprostredkovateľovi zmluvy o spotrebiteľskom úvere, tvrdiac, že žalobca v posudzovanom prípade poskytol spotrebiteľovi úver v celkovej výške 2959,12 eur, táto výška je v zmluve uvedená v časti „spôsob financovania“ ako „Výška úveru celkom“, s ktorou výškou spotrebiteľ súhlasil, pričom v tom istom podiele zmluvy bol spotrebiteľ súčasne informovaný o tom, aká čiastka tejto sumy predstavuje „Náklady spojené s poskytnutím pôžičky“, zdôrazniac, že celková výška spotrebiteľského úveru predstavovala sumu 2915,12 eur, z toho na financovanie zmluvy o kúpe konkrétneho tovaru bolo spotrebiteľovi poskytnutých 2203,60 eur a na poskytnutie konkrétnej služby (sprostredkovanie spotrebiteľského úveru) bolo poskytnutých 755,22 eur - obe položky tvoria istinu úveru a o tejto skutočnosti bol spotrebiteľ výslovne upovedomený jednak v predzmluvnom formulári v zmysle § 3 ods. 5 zákona č. 258/2001 Z. z. a vyhl. č. 620/2007 Z.z. ako aj v zmysle o spotrebiteľskom úvere v zmysle § 4 ods. 2 písm. e/ a s takouto výškou spotrebiteľ súhlasil. Zákonodarca v právnej norme § 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z. z. definuje spotrebiteľský úver tak, že na účely tohto zákona sa rozumie spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo v inej právnej forme a súčasne v právnej norme § 2 písm. c/ tohto zákona zákonodarca ustanovuje, že celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady vrátane úroku a poplatkov, ktoré sú spojené s poskytnutím spotrebiteľského úveru, s výnimkami uvedenými pod bodmi 1./ až 5/ a v právnej úprave ustanovenej v § 2 písm. e/ považuje za poplatky akúkoľvek platbu, ktorú je spotrebiteľ povinný zaplatiť veriteľovi v súvislosti s poskytovaním úveru, okrem úrokov. Senát odvolacieho súdu súhlasí s tvrdením žalobcu, že zmluva o poskytnutí úveru je zmluvný záväzok, ktorý uzatvárajú zúčastnené zmluvné strany na základe dohody a žiaden hmotnoprávny predpis platný na území SR neurčuje, čo môže resp. čo nesmie tvoriť istinu úveru. Žalobca ako poskytovateľ služby, ktorou spotrebiteľovi poskytuje spotrebiteľský úver, je však povinný pri poskytovaní spotrebiteľského úveru postupovať v zmysle platnej právnej úpravy ustanovujúcej úpravu spotrebiteľských zmlúv v zmysle §§ 52 a nasl. OZ, úpravu spotrebiteľských úverov zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v znení neskorších predpisov, ako aj v

zmysle zákona č. 250/2007 Z. z.. Zákonodarca v § 2 zákona o spotrebiteľských úveroch ustanovuje, čo sa považuje za spotrebiteľský úver a čo je nákladom tohto úveru. Vychádzajúc z logického výkladu právnej úpravy spotrebiteľského úveru, za spotrebiteľský úver je možné považovať dočasné poskytnutie finančných prostriedkov na zabezpečenie potrieb spotrebiteľa, ktoré majú spotrebiteľský charakter. V posudzovanom prípade za spotrebiteľský úver možno považovať v zmysle platnej právnej úpravy len poskytnutie finančných prostriedkov, ktoré žalobca poskytol spotrebiteľovi na doplatenie kúpnej ceny za motorové vozidlo, ktoré spotrebiteľovi predával (doplatok ceny v sume 2203,60 €). Pokiaľ žalobca do celkovej výšky spotrebiteľského úveru zahrnul aj poplatok za poskytnutie pôžičky (755,52,-€) postupoval v rozpore s platnou právnou úpravou ustanovenou v § 2 zákona č. 258/2001 Z. z., pretože uvedený poplatok, ktorý má charakter odmeny poskytovateľovi služby (spotrebiteľského úveru), treba považovať len za náklady spotrebiteľského úveru“.

46. Súd sa stotožňuje so žalobcom, že v zmluve o spotrebiteľskom úvere v danej veci tiež absentuje adresa predávajúceho, na ktorej môže spotrebiteľ uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť (§ 9 ods. 2 písm. c) Zákona o spotrebiteľských úveroch). Aj keď zmluvu o spotrebiteľskom úvere žalovaná uzavrela v zastúpení predajcu (zrejme aj v prevádzke predajcu), ide o zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzavretú so žalovanou, a uvedenie obchodného mena, sídla a identifikačného čísla zástupcu veriteľa a predajcu predmetu financovaného úverom, bez ďalšieho, nemožno považovať za údaje informujúce spotrebiteľa o jednej z ďalších obligatórnych podstatných náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere vyplývajúcej zo Zákona o spotrebiteľských úveroch, a to že u tohto zástupcu veriteľa a predajcu si môže uplatniť reklamáciu alebo sťažnosť (porovnaj napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove z 3.12.2014 sp.zn. 4Co 138/2014, rozsudok Krajského súdu v Trnave z 24.11.2014 sp.zn. 23Co 354/2013 a ďalšie). Obsah právnych vzťahov medzi predajcom, veriteľom a spotrebiteľom je pre priemerného spotrebiteľa pomerne zložitou a ťažšie zrozumiteľnou otázkou. Preto zákonodarca vyžaduje, aby spotrebiteľ bol jasne a výslovne informovaný o adrese, na ktorej môže svoju reklamáciu alebo sťažnosť uplatniť. Absencia tejto obsahovej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere je ďalším dôvodom, pre ktorý je spotrebiteľský úver v danej veci potrebné považovať za úver bez úrokov a bez poplatkov.

47. Podľa § 3 Občianskeho zákonníka výkon práva a povinnosti vyplývajúcich z občianskoprávných vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv a oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi.

48. Podľa § 265 Obchodného zákonníka výkon práva, ktorý je v rozpore so zásadami poctivého obchodného styku, nepožíva právnu ochranu.

49. Podľa § 39 Občianskeho zákonníka neplatný je právny úkon, ktorý svojim obsahom alebo účelom odporuje zákonu alebo ho obchádza alebo sa priech dobrým mravom.

50. Podľa § 41 Občianskeho zákonníka ak sa dôvod neplatnosti vzťahuje len na časť právneho úkonu, je neplatnou len tá časť, pokiaľ z povahy právneho úkonu alebo z jeho obsahu alebo z okolností, za ktorých k nemu došlo, nevyplýva, že túto časť nemožno oddeliť od ostatného obsahu.

51. Zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahuje dojednanie o ročnej úrokovej sadzbe vo výške 38,688898%. Súd vychádzajúc z judikatúry súdov SR sa stotožňuje s argumentáciou zástupcu žalobcu, že toto dojednanie o ročnej úrokovej sadzbe je z dôvodu neprimerane vysokých úrokov v rozpore s dobrými mravmi a so zásadami poctivého obchodu (§ 3 Občianskeho zákonníka a § 256 Obchodného zákonníka) a podľa cit. ust. § 39 v spojení s ust. § 41 Občianskeho zákonníka preto neplatné. Zmluva o spotrebiteľskom úvere v prejednávanej veci tak neobsahuje ani ďalšiu obligatórnu obsahovú náležitosť vyžadovanú ust. § 9 ods. 2 písm. i) Zákona o spotrebiteľských úveroch a poskytnutý úver je aj z tohto dôvodu potrebné považovať za úver bez úrokov a bez poplatkov (porovnaj napr. rozsudky Krajského súdu Prešov sp.zn. 3Co 103/2018, sp.zn. 11Co 83/2018, sp.z. 5Co 180/2017, sp.zn. 20Co 3/2015, a ďalšie). Podľa záverov súdu vyslovených napr. v rozsudku Krajského súdu v Prešove sp.zn. 11Co 83/2018 zo dňa 17.01.2019: „Doterajšia judikatúra súdov nespochybnila, že neprimerané úroky sú v rozpore s pravidlami správania sa, ktoré sú v spoločnosti v prevažnej miere uznávané a predstavujú základný hodnotový poriadok. Cena plnenia nie je vyňatá zo súdnej kontroly, pokiaľ ide o rozsah jej primeranosti ani kontroly podľa generálnej klauzuly v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Neprimeranou, a preto odporujúcou dobrým mravom, je taká výška úrokov, ktorá podstatne presahuje obvyklú úrokovú mieru v čase uzavretia zmluvy, určenú predovšetkým s prihliadnutím na najvyššie úrokové sadzby uplatňované bankami pri poskytovaní pôžičiek. Pri nebankových subjektoch

predstavujúcich súčasť finančného trhu sa dajú akceptovať vyššie úroky, rozhodne však nie o takmer 100% oproti priemeru bánk. Výška zmluvných úrokov, pokiaľ tieto prevýšia priemer úrokov na trhu pri porovnateľnom úvere o takmer viac ako 100%, je neprijateľná a odporuje dobrým mravom“. Vyššie úroky ako o 100 % oproti obvyklej úrokovej miere uplatňovanej bankami na finančnom trhu neakceptovali súdy ani v rozhodnutiach ako napr. rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 16Co 97/2016 zo dňa 27.02.2017, rozsudok Krajského súdu v Trenčíne zo dňa 25.02.2014 sp.zn. 6Co 97/2014, rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 31.05.2018 sp.zn. 16Co 404/2017, a v ďalších).

52. Podľa údajov zverejnených na internetovej stránke Národnej banky Slovenska //www.nbs.sk/sk/statisticke-udaje/financne-trhy/urokove-sadzby/priemerne-urokove-miery-z-uverov-bank priemerná hodnota ročnej úrokovej sadzby pre obdobné spotrebiteľské úvery so začiatočnou fixáciou úrokovej sadzby poskytované bankovými spoločnosťami so splatnosťou od 1 do 5 rokov vo februári 2013 predstavovala 10,68 % ročne. Dohodnutá výška úrokov v prejednávanej veci je viac ako 38% ročne, čo predstavuje viac ako trojnásobok tejto priemernej hodnoty ročnej úrokovej sadzby.

53. Podľa § 451 ods. 1 Občianskeho zákonníka kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatí, musí obohatenie vydať.

54. Podľa § 451 ods. 2 Občianskeho zákonníka bezdôvodným obohatením je majetkový prospech získaný plnením bez právneho dôvodu, plnením z neplatného právneho úkonu alebo plnením z právneho dôvodu, ktorý odpadol, ako aj majetkový prospech získaný z nepoctivých zdrojov.

55. Súd v danej veci prijal záver, že žalobcovi bol v skutočnosti poskytnutý vo výške 3.655,80 eur. Medzi stranami nebolo sporné, že žalobca na základe predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere zaplatil celkom 7.064,04 eur. Keďže súd dospel k záveru, že úver poskytnutý žalobcovi je potrebné považovať za úver bez úrokov a bez poplatkov, žalobca plnil nad rozsah plnenia, ktorý mu vyplývalo zo zmluvy o spotrebiteľskom úveru, a žalovaná sa prijatím plnenia nad rozsah tejto povinnosti žalobcu (tzn. plnením žalobcu bez právneho dôvodu) bezdôvodne na úkor žalobcu obohatila. Bezdôvodné obohatenie tak predstavuje rozdiel medzi sumou 7.064,04 eur a sumou 3.655,80 eur, tzn. 3.408,24 eur. Preto súd vyhovel žalobe a uložil žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom plnenia z bezdôvodného obohatenia sumu 3.408,24 eur.

56. Súd zaviazal žalovanú aj na zaplatenie úrokov z omeškania v zákonnej výške 5% ročne počnúc dňom 08.02.2017 do zaplatenia (§ 517 ods. 2 Občianskeho zákonníka v spojení s § 3 Nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z.). Žalobca predložil súdu listinu označenú ako predsporová výzva datovanú dňom 25.01.2017 s tvrdením, že túto výzvu doručil žalovanej elektronickou formou. Obsahom listiny je výzva žalovanej na plnenie z titulu bezdôvodného obohatenia získaného na základe plnenia z predmetnej zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorá neobsahuje všetky náležitosti vyžadované Zákomom o spotrebiteľských úveroch, a to v lehote 14 dní od jej doručenia. Žalovaná nepoprela tvrdenie žalobcu o doručení tejto výzvy elektronicky, jej obsah ani pravdivosť v nespochybnila. Preto súd vychádzal zo záveru, že žalovaná sa dostala do omeškania počnúc dňom nasledujúcim po uplynutí 14 dní odo dňa vyhotovenia výzvy, tzn. dňa 25.01.2017, a to dňom 08.02.2017, a počnúc týmto dňom žalobcovi priznal úroky z omeškania.

57. Procesnú obranu žalovanej spočívajúcu v vznesení námietky premlčania uplatneného nároku súd neakceptoval z nasledovaných dôvodov:

58. Podľa § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia sa premlčí za dva roky odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto sa na jeho úkor obohatil.

59. Podľa § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka najneskôr sa právo na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia premlčí za tri roky, a ak ide o úmyselné bezdôvodné obohatenie, za desať rokov odo dňa, keď k nemu došlo.

60. Súd tu poukazuje predovšetkým na aktuálny nález Ústavného súdu SR zo dňa 30.01.2019 sp.zn. I. ÚS 47/2019-20 vydaný v konaní, v ktorom sťažovateľka namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a slobôd rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 13Co 48/2016 z 10.10.2017. V tomto náleze ústavný súd o.i. uviedol: „K odvolacím námietkam žalovaného odvolací súd udáva, že začiatok plynutia objektívnej premlčacej lehoty v zmysle § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka je s poukazom na uvedené potrebné viazať na okamih úhrady žalobcom. Keďže bezdôvodné obohatenie tvorí jeden celok, rozhodujúce je kedy bezdôvodné obohatenie skončilo. S poukazom na uvedené začala objektívna 3-ročná premlčacia lehota plynúť od vykonania poslednej úhrady t.j. od 17. 06. 2011, odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo. Návrh bol podaný v objektívnej premlčacej dobe dňa 05. 08. 2013. Subjektívna premlčacia doba na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia začína plynúť odo dňa, keď sa oprávnený dozvie, že došlo k bezdôvodnému obohateniu, že bol neoprávnený majetkový prospech získaný. Žalobca uviedol, že sa o tom, že v zmluve je rozpor so zákonom dozvedel vtedy, kedy mu vzhľadom na iné uzatvorené zmluvy o úvere hrozilo, že príde o byt a v roku 2013 kontaktoval spotrebiteľské združenie, ktoré mu poskytlo pomoc, tieto zmluvy skontrolovalo a teda vedomosť o tom, že vzniklo bezdôvodné obohatenie a kto je za toto zodpovedný, nadobudol až v priebehu rokov 2013. Súdny vo svojich rozhodnutiach už judikovali, že síce neznalosť zákona neospravedľuje, avšak ide o spotrebiteľský právny vzťah, žalovaný vystupoval a konal v právnom vzťahu so spotrebiteľom v rozpore so zákonom, resp. v rozpore s princípmi ochrany spotrebiteľa. Sám žalovaný tvrdí, že nejde o zmluvu bez úrokov a poplatkov, teda sám tvrdí, že nejde o bezdôvodné obohatenie. Tvrdenie žalobcu v odvolaní, že žalobca sa dozvedel skôr, že došlo k bezdôvodnému obohateniu a že bol neoprávnený majetkový prospech získaný potom (s poukazom aj na tvrdenia žalovaného) nespochybňuje skutkový záver súdu prvej inštancie, že žalobca vedomosť o tom, že vzniklo bezdôvodné obohatenie a kto je za toto zodpovedný nadobudol až v priebehu rokov 2013, kedy mu vzhľadom na iné uzatvorené zmluvy o úvere hrozilo, že príde o byt a spotrebiteľské združenie zmluvy skontrolovalo a zistil neoprávnenosť plnenia.... Vo veci sťažovateľky je výklad subjektívnej lehoty krajským súdom založený na logických úvahách a správnom výklade zákona...“

61. Súd tu ďalej dáva do pozornosti tiež závery prijaté Najvyšším súdom SR v rozsudku zo dňa 16.01.2013 sp.zn. 6MCdo 9/2012, podľa ktorých: „...Už v rozhodnutí sp.zn. 6 Cdo 1/2012 dovolací súd uviedol, že princíp „vigilantibus iura sriptasunt“ v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach (teda v závislosti od konkrétnych okolností) ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa.“

62. Keďže bezdôvodné obohatenie tvorí jeden celok, pre jeho vznik je rozhodujúci okamih, kedy plnenie z bezdôvodného obohatenia skončilo. V danej veci žalobca pravidelnými splátkami poukazovanými v dobe od 27.03.2013 do 27.03.2014 zaplatil celkom 2.384,07 eur. Keďže úver mu bol poskytnutý vo výške 3.655,80 eur, celú výšku úveru, vrátane plnenia nad jeho rozsah, poukázal zo svojho účtu jednorázovo dňa 25.04.2014 (príkaz na jednorázovú úhradu sumy 4.679,97 eur z dôvodu predčasného splatenia úveru). Dňa 29.04.2014 žalovaná vydala potvrdenie o ukončení zmluvy o úvere predčasným splatením ku dňu 30.04.2014. Trojročná objektívna premlčacia doba tak začal plynúť najneskôr dňa 29.04.2014 a uplynula najneskôr dňom 29.04.2017. Preto pokiaľ žalobca žalobu podal dňa 06.04.2017, žalobu podal v trojročnej objektívnej premlčacej dobe. Vzhľadom na podanie žaloby v trojročnej objektívnej premlčacej dobe sa súd ďalej nezaoberal argumentáciou strán smerujúcou k dôvodnosti aplikácie desaťročnej premlčacej doby v prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia.

63. Pokiaľ ide o subjektívnu dvojročnú premlčacia dobu, pre začiatok jej plynutia je rozhodné, kedy sa žalobca ako spotrebiteľ skutočne dozvedel, že na jeho úkor bolo získané bezdôvodné obohatenie. Súd akceptujúc závery vyslovené Najvyšším súdom SR v rozhodnutí sp.zn. 6 Cdo 1/2012, podľa ktorých princíp „vigilantibus iura sriptasunt“ (práva patria bdelym) v spotrebiteľských veciach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa, a závery vyslovené napr. Krajským súdom v Prešove v rozsudku sp.zn. 25Co 8/2018 zo dňa 17.05.2018, mal za to, že v súvislosti s posudzovaním behu dvojročnej subjektívnej premlčacej doby je potrebné zohľadniť, že spotrebiteľ vstupuje do zmluvného vzťahu s veriteľom ako so subjektom podnikajúcim v oblasti poskytovania spotrebiteľských úverov v dobrej viere, že veriteľom predložená a vopred pripravená zmluva bude obsahovať všetky náležitosti vyžadované v tom čase účinným Zákonom o spotrebiteľských úveroch. V danej veci veriteľ ešte v priebehu celého tohto sporu zotrval na tvrdení, že zmluva obsahuje všetky náležitosti a že poskytnutý úver nie je dôvodné považovať za úver bez poplatkov a bez úrokov.

64. Podľa rozsudku Krajského súdu Prešov sp.zn. 19Co 148/2018 zo dňa 30.05.2019 :„Za rozhodujúci pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby pre uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia je potrebné považovať deň, kedy sa oprávnený v konkrétnom prípade skutočne dozvie o

tom, že na jeho úkor došlo k bezdôvodnému obohateniu a kto ho získal. Nie je pritom rozhodujúce, že oprávnený mal možnosť dozvedieť sa potrebné skutočnosti už skôr. Pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby na uplatnenie práva na vydanie bezdôvodného obohatenia sa vyžaduje skutočná (preukázaná), nielen predpokladaná vedomosť oprávneného.“ (Pozri rozhodnutie NS SR sp. zn. 3 Cdo 145/2004, sp. zn. 1 Cdo 67/2011, R 25/1986). Existuje preto obava, že nedôsledným výkladom zákonného termínu „dozvie“, sa potiera rozdiel medzi objektívnou a subjektívnou dobou. Najzávažnejšie negatívne následky by nastali v prípade rozumovo menej vyspelých osôb, ktorým by sa nanútila povinnosť poznať aplikáciu práva bez ohľadu na úroveň ich mysle.(OGH 3Ob592/77 „Na slabomyslenosť podľa § 879 Abs 2 Z 4 ABGB je potrebný menší stupeň slabosti mysle ako taký, ktorý má za následok nesvojprávnosť“.

Inými slovami povedané, nemožno prikázať všetkým bez rozdielu úrovne mysle byť „advokátom“, aj keď ani u advokátov nemožno vylúčiť, že sa o bezdôvodnom obohatení dozvedia až s odstupom času po vykonaní plnenia. Relevanciu má teda to, od kedy sa dotknutá osoba dozvie, že plniť nemala a nie že plnila... V prejednávanej veci sa žalobkyňa o vzniku bezdôvodného obohatenia dozvedela dňa 28.07.2017 v rámci návštevy Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS (čl. 9 spisu). Týmto dňom jej začala plynúť subjektívna premlčacia doba...“.

65. Zástupca žalobcu v žalobe najprv tvrdil, žalobca sa o tom, že žalovaná sa v dôsledku poskytnutia úveru, ktorý je potrebné považovať za úver bez poplatkov a bez úrokov, na jeho úkor bezdôvodne obohatila, dozvedel pri prevzatí právneho zastúpenia v danej veci, tzn. vychádzajúc z predloženého písomného splnomocnenia dňa 22.03.2017. Na pojednávaní dňa 28.01.2020 však žalobca v svojej výpovedi uviedol, že s predčasným splatením predmetného úveru mu pomohla svokra, ktorej dlžil peniaze. Svokra prešla všetky zmluvy a rozhodla, že to celé dajú spoločnosti nebudľžník. Zo zmluvy o spolupráci, ktorú súdu predložil vyplýva, že žalobca dňa 12.12.2016 uzavrel s obchodnou spoločnosťou nebudľžník, s.r.o., so sídlom SNP 18, Hlohovec, zmluvu o spolupráci pri popretí pohľadávok tretích osôb ako veriteľov voči nemu. Preto súd za začiatok plynutia subjektívnej dvojročnej premlčacej doby považoval deň podpísania tejto zmluvy žalobcom, tzn. deň 12.12.2016. Subjektívna premlčacia doba tak skončila dňom 12.12.2018. Pokiaľ žalobca žalobu podal dňa 06.04.2017, žalobu podal v dvojročnej subjektívnej premlčacej dobe.

66. Podľa § 255 Civilného sporového poriadku súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci.

67. Podľa § 262 ods. 1 Civilného sporového poriadku o nároku na náhradu trov konania rozhodne aj bez návrhu súd v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí.

68. Podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá vyšší súdny úradník.

69. O náhrade trov konania súd v danej veci rozhodol podľa cit. § 255 Civilného sporového poriadku. Žalobca bol v spore úspešný v plnom rozsahu. Preto mu prislúcha voči žalovanej plná náhrada trov tohto konania. O výške tejto náhrady podľa § 262 ods. 2 Civilného sporového poriadku rozhodne po právoplatnosti tohto rozsudku súdny úradník samostatným uznesením.

Poučenie:

Proti výrokom I. - II. toho rozsudku je prípustné odvolanie do 15 dní od jeho doručenia prostredníctvom Okresného súdu Kežmarok na Krajský súd v Prešove (§ 355 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

Podľa § 363 Civilného sporového poriadku v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 Civilného sporového poriadku rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky,
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Ak povinný dobrovoľne nesplní to, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov).